



סטודיו למשחק משה ופניק

לה גרדיה 32 ת"א. לפרטים: 052-2225324, דוא"ל vapnik.moshe@gmail.com

מונולוגים

מחזורים 13-14

עריכה: לין לאור

מונולוג זה מיועד לשימוש פרטי בלבד.
מומלץ לקרוא את המחזה כולו כחלק מתהליך העבודה על המונולוג.
להכוונה בעבודה על מונולוג זה, ניתן לקבל עזרה בהתנדבות
מתלמידי הסטודיו למשחק בטלפון 03-6875590

שם מבצע: טל עמר

מחזה: גטו

מחזאי: יהושע סובול

שם הדמות: וייסקופ

מה הבכי יהודים, מה היללה? קשה? קשה!

מתי ליהודים לא היה קשה? א-נו תגידו לי!

הקושי בונה אותנו, יהודים נותן לנו כוח.

קחו אותי לדוגמה: גם אני יכלתי לעמוד היום ולבכות. סיבות לא היו חסרות לי. לפני המלחמה היתה לי חנות קטנה של גלנטריה. באה המלחמה הכניסו אותנו לגטו, אויס חנות. קאפוט. אז יכלתי לבכות? אה? אוי יכלתי! אבל אני לא בכיתי. אמרתי לעצמי: וייסקופ, הבכי יעזור? הדמעות יחזירו את החנות? א-פייג יחזירו. אז במקום לבכות אמרתי לעצמי: למה קוראים לך וייסקופ? וייס-קופ! (טופח על ראשו) לקחתי את הראש היהודי שלי ואמרתי לעצמי: וייסקופ את החנות איבדת, אם תאבד גם את הקופ אתה אבוד. מה נשאר לך בעולם? רק הראש שלך. רק הוא יציל אותך ואותו אי אפשר לקחת ממך כל זמן שאתה חיי. ואז מצאתי! מה הייתי לפני המלחמה? פועל אריג פשוט בעל חנות קטנה ועלובה. מה אני עכשיו? מנהל השניידרשתובע! הוארשטאט!

בית המלכה הכי גדול לתיקון בגדים בכל האזור. בעזרת הראש הזה צמחתי והגעתי למדרגה כזאת, שהיום עובדים אצלי מאה וחמישים פועלים יהודיים. הגרמנים עושים אצלי הזמנות, קונים אצלי מלבושים, בקיצור: מפעל ענק. ומיום ליום אני הולך ונעשה יותר גדול. כל יום שהשמש עולה ההון שלי עולה. ואני לא דוגר על הממון: היד שלי פתוחה. כשאני נותן נדבה לצרכי ציבור אני נותן מינימום חמשת אלפים רובל. אני נותן ביד רחבה ואני מדבר על זה בקול רם, שכולם יראו וישמעו וכולם ידעו. כי אני לא מתבייש במעשים שלי. הדרך שלי נכונה, קחו דוגמא ממני יהודים אני חיי ונותן מחייה למאות משפחות. ואני לא יוצא מן הכלל: אני יהודי פשוט. יש בנו כישרון יהודים יותר מאשר הכל עם אחר. אם הרבה יהודים, במקום לשבת ולבכות, ילכו בדרך שלי - אנחנו נהפוך לגטו פרודוקטיבי. הגרמנים יזדקקו לנו. אנחנו נהיה בשבילהם נכס. הם לא יוכלו לוותר עלינו ואז אנחנו נחיה!

מונולוג זה מיועד לשימוש פרטי בלבד.

מומלץ לקרוא את המחזה כולו כחלק מתהליך העבודה על המונולוג.

להכוונה בעבודה על מונולוג זה, ניתן לקבל עזרה בהתנדבות

מתלמידי הסטודיו למשחק בטלפון 03-6875590

שם מבצע: ניקיטה קוצנקו

מתוך: רשות השידור

מאת: פדי צ'יאפסקי

אני לא צריך לומר לכם שהמצב רע. כולם יודעים שהמצב רע. זהו שפל. כולם מסתובבים ללא עבודה או מפחדים לאבד את העבודה. הדולר לא שווה פרוטה, הבנקים מידרדרים, חנוונים מחזיקים אקדח מתחת לדלפק, פושעים מסתובבים חופשי ברחובות, ואין אף אחד שיודע מה לעשות, ואין לזה סוף. אנחנו יודעים שהאוויר לא ראוי לנשימה, והאוכל לא ראוי לאכילה, ואנחנו יושבים ומסתכלים בטלוויזיות שלנו, בעוד איזה שדרן חדשות מספר לנו שהיום היו לנו חמישה עשר מקרי רצח ושישים ושלושה פשעים אלימים, כאילו כך זה צריך להיות. כולנו יודעים שהמצב גרוע. חמור. המצב מטורף. כאילו הכל משתגע. לכן אנחנו לא יוצאים. אנחנו יושבים בבית, ולאט לאט העולם שבו אנחנו חיים הופך קטן יותר, וכל מה שאנחנו מבקשים הוא אנא, לפחות הניחו לנו לשבת בסלון שלנו. תנו לי את הטוסטר שלי ואת הטלוויזיה שלי ואת המערכת שלי, מייבש השיעור שלי ולא אומר דבר, רק הניחו לי. ובכן, אני לא אניח לכם. אני רוצה שתשתוללו מכעס.

אני לא רוצה שתתפרעו. אני לא רוצה שתמחו. אני לא רוצה שתכתבו לאיש הקונגרס שלכם. כי אני לא יודע לומר לכם מה לכתוב. אני לא יודע מה לעשות בקשר לשפל ולאינפלציה ולתקציב ההגנה ולרוסים ולפשע ברחובות. כל מה שאני יודע הוא שקודם כל אתם צריכים להתרגז. עליכם לומר: "אני כועס כהוגן, ואני לא מוכן להשלים עם זה יותר. אני בן אדם, לעזאזל. לחיים שלי יש ערך." לכן, אני רוצה שתקומו עכשיו. אני רוצה שתצאו מהכיסאות שלכם ותיגשו לחלון. ברגע זה. אני רוצה שתיגשו לחלון, תפתחו אותו, תוציאו את ראשיכם החוצה ותצעקו. אני רוצה שתצעקו: "אני כועס כהוגן, ואני לא מוכן להשלים עם זה יותר."

קומו מהכיסאות. לכו לחלון. פתחו אותו. הוציאו את הראש החוצה ותצעקו, ותמשיכו לצעוק. קודם כל, אתם צריכים להתרגז. נמצא כבר מה לעשות בנוגע לשפל ולאינפלציה ולמשבר הדלק. הדברים חייבים להשתנות. אבל אתם לא יכולים לשנות אלא אם כן אתם כועסים. עליכם להתרגז. לכו לחלון, הוציאו את ראשיכם ותצעקו. אני רוצה שתצעקו: "אני מרוגז כהוגן ואני לא מוכן להשלים עם זה יותר."

שם מבצע: אבי יוספוב

מחזה: מותו של סוכן

מחזאי: ארתור מילר

לא! אף אחד לא תולה את עצמו, וילי!
אני ברחתי במדרגות, אחת עשרה קומות, עם עט ביד שלי, היום.
ופתאום עצרתי, אתה שומע אותי? ובאמצע בנין המשרדים הזה, אתה שומע?
עצרתי באמצע הבנין וראיתי - את השמים. ראיתי את הדברים שאני אוהב בעולם הזה.
העבודה, והאוכל, והפנאי לשבת ולעשן...
והסתכלתי בעט, ואמרתי לעצמי:
בשביל מה, לעזאזל, סחבתי את זה?
למה אני מנסה להיות מה שאני לא רוצה להיות? מה אני עושה בתוך משרד?
מתבזה, עושה צחוק מעצמי, כשכל מה שאני רוצה הוא שם, בחוץ...
מחכה לי ברגע, שבו אגיד: "אני יודע מי אני".
למה אני לא יכול להגיד את זה, וילי?
אבא! עשרה כמוני אתה קונה היום בדולאר, וגם כמוך!
אני לא כוכב או מנהיג, וילי. וגם אתה לא.
אף פעם לא היית יותר מעבד מושמע, שגמר בפח, כמו כל האחרים.
אני שווה דולאר לשעה, וילי! ניסיתי בשבע מדינות ולא יכולתי להשיג סנט אחד יותר. דולאר
לשעה!
אתה תופס למה אני מתכוון? אני לא מביא יותר הביתה גביעים או מדאליות, ואתה תפסיק
לחכות שאביא אותם שוב!
אבא, אני אפס! אני אפס, אבא! אתה לא מסוגל לתפוס את זה? זה כבר לא בשביל דווקא!
אני פשוט מה שאני, זה הכל!
אולי תתן לי ללכת, בבקשה ממך? אולי תיקח את החלום המזויף הזה ותשרוף אותו, לפני
שיקרה משהו?!

אני אסע בבוקר.